



ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΛΙΤΙΚΟΣΑΤΥΡΙΚΗ

ΕΠΙΣΤΟΛΑΙΣ ΕΤΕΡΑΙΣ ΚΑΙ ΠΡΟΠΑΓΑΝΔΑΙΣ ΜΟΝΟΝ · Εν Ἀθήναις φρ. 15 —· Εν δε ταῖς ἡπαρ. φρ. 16 —· Εν τῇ ἰκτ. φρ. 20.

Β. ΓΑΒΡΙΗΛΙΔΗΣ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ.

ΔΙΚΗ ΒΕΛΕΝΔΖΑ

**Σύρα, Παρασκευή, ὥρ. 7η μ.μ., ἀπὸ τοῦ Ξερο-
δοχείου τῆς Πόλεως.**

Ταύτην τὴν στιγμήν καθ' ἣν ἀνεσθήκωσα τὰ χαρτιά μου διὰ νὰ γράψω, ἀνακαλύπτω πρὸς ἑκτακτον φθορὰν μου τὸν 17ον ἀριθμὸν τοῦ χειρογράφου τῆς παρελθούσης ἐπιστολῆς μου. Καὶ ὅμως τὰ εἶχον μετρήσει μετὰ τόσης ἐπιμελείας, ὅταν ἐπρόκειτο νὰ τὰ ἐγκλείσω ἐντὸς φακέλλου. Βλέ το σημειωματάριον τῶν προλήψεών μου εἶχον ἀρκετοὺς ἀριθμοὺς ὡς ἀπαιτοῦσι, σημειωμένους. Αὐτὰ εἶναι προλήψεις μεγάλων ἀνδρῶν. Μαζὺ λοιπὸν μὲ τὸν ἐπτά, μὲ τὸν δεκατρία, μὲ τὸν πέντε, ἃς προστεθῇ τώρα καὶ ὁ δεκαεπτὰ. Φαντάζομαι τί ἀκρωτηριασμὸν θὰ ὑπέστη ἡ κακομοῖρα ἡ ἐπιστολή μου, ἢ μετὰ τόσου ἔγγραφα φίλτρου, χωρὶς ὅμως καὶ νὰ προφθάσω οὔτε καὶ νὰ τὴν ἐπιθεωρήσω. Καὶ τώρα, σὰς στέλλω τὴν παραλειφθεῖσαν σελίδα καὶ δικαιολογήσατέ με ἀπέναντι τῶν ἀναγνωστῶν μου.

Μετὰ τὸ προοίμιον αὐτὸ ἔχω καὶ δεῦτερον. Ἐν τῇ πρώτῃ μου ἐπιστολῇ Σᾶ, ἔγραψον μεταξὺ ἄλλων ὅτι ὁ Ἀχιλλεύς Βελένδζας εἶχεν ἐρωμένην ἐν Σύρᾳ πρὸς ἣν εἶχεν ἀποστείλει γραμματόσημα, διὰ νὰ τοῦ γράφῃ συχνὰ καὶ ὅτι αὐτὰ ἦσαν τὰ κατασχεθέντα κατὰ πρῶτον ὑπὸ τοῦ ταχυδρομικοῦ ἐπιστάτου Σύρου. Ἡ πληροφορία μου ἐκείνη ἦτο ὀλίγον ἀνακριβὴς· διότι τὰ πρῶτα παραπεποιμένα γραμματόσημα ὁ κατηγορούμενος Ἀχιλλεύς Βελένδζας, ἐβδόμῃν ταμάχια τῶν 20 λεπτῶν, τὰ εἶχε στείλει πρὸς τὸν ἐνταῦθα Ἐμπορροράπτην Ἰωάννην Σαρλῆν, πρὸς ἐξόφλησιν χρέους του. Ὁ Ἐμπορροράπτης τὰ εἶχε παρουσιάσει πρὸς ἐξαργύρωσιν εἰς τὸν ταχυδρομικὸν ἐπιστάτην Παναγῆν Θεοδώρου, οὗτος συνέλαβεν ὑπονοίας περὶ τῆς κλοπῆς αὐτῶν καὶ τὰ ἀπέστειλε πρὸς πλειοτέραν ἐξέτασιν εἰς τὸ

Κεντρικὸν Ταχυδρομεῖον ἐν Ἀθήναις καὶ ἐκεῖθεν ἀρχεῖται τὸ δρᾶμα τοῦ γραμματοσήμου.

Ἀλλὰ ποῖα θὰ εἶναι ἡ ἐκπληξίς σας καὶ πόσα εὖγε! δὲν θέλετε ἐπιδαφιλεύσει εἰς τὸν καλὸν σας Καλιδᾶν, ὅταν μάθῃτε ὅτι αἱ σχέσεις του ἐν Σύρᾳ τόσον ὀγλίγωρα διεκλαδώθησαν καὶ ἐθερμάνθησαν, ὥστε κατῴρθωσεν νὰ βάλῃ σ' τὸ χέρι ἀντίγραφον τῆς ἐπιστολῆς τοῦ Ἀχιλλέως Βελένδζα πρὸς τινὰ ἐν Σύρᾳ δεσποινίδα. Ἡ ἐπιστολή ἀποτελεῖ μέρος τῆς δικογραφίας καὶ ὡς τοιαύτην δικαιοῦμεθα νὰ τὴν δημοσιεύσωμεν. Αἱ ἐπιδοκιμασίαι σας εἶναι περιτταί, διότι οὐδέποτε τὰς λαμβάνω ὑπ' ὄψιν.

Ἴδου ἡ ἐπιστολή:

Χαλκίς 17 Ἀπριλίου 1881

Φιλτάτη μου καὶ περιπόθητή μου Ἑλένη σὲ γλυκοσπαζομαι.

Εἶμαι κατὰ καὶ τὸ ὅμοιον ἐπιθυμῶ καὶ δι' ὑμᾶς καὶ τὴν καλὴν Μαρτυροῦσαν, ἢ προσκυνῶ. Τὸ ὅμοιον πείσῃ καὶ ἡ σύζυγός μου καὶ ἡ Καλλιόπη μας, ἐπιστολὴν τῆς ὁποίας σὰς ἐσοκλείω, εὐχαριστῶν ὑμᾶς διὰ τὰ δῶρά σας, τὰς γυαλίας, τὰς λάμπας, τὰ τρία ζεύγη πατιόφλαις, τὰς ὥρολογιοθήκας, τὸ γραμματοκιβώτιον, ταῖς Μυρωδάταις, τὰ Μοσχασάπωνα καὶ —ἐπιφυλασσομένη ἐν κερῶν νὰ κάμῃ τὸ χρέος της.

Σὰς ἐσοκλείω καὶ μερικὰ γραμματόσημα διὰ νὰ μοῦ γράψῃτε, πάντοτε ὅμως ἐπὶ ἀνστάσει.

Σὰς στέλλω τὴν Δευτέραν τὸ μεσημέρι τὸ κοφίνον σου γεμάτο ἀγὰρ, τὸν ἀριθμὸν τὸν ὅποιον θὰ σημειώσω τότε εἰς τὴν ἐπιστολὴν τοῦ Πάγκου, μίαν σακούλαν γιανούρη καὶ ἑξ, καὶ ἑν ἀγρίον καλὸν διὰ τοῦ κ. Στεφάνου Μαρτάκου, τροφοδότου τοῦ ἀμπολοῦ Παρελλήνιον, ἀφικρομένου αὐτόσε τὴν Τρίτην τὸ ἑσπέραν ἢ τὴν Τετάρτην πρωί. — Σὰς εὖχομαι δὲ νὰ τὰ γευθῇται εἰς υἱεῖαν μας. — Καὶ μὲ ἀναγκάζεται τὴν παραλαβὴν των πρὸς ἡσυχίαν μου.

Τὰ ὥσφωτα, ἢτοι τὰς παραγγελίας σας θὰ στείλω εἰς Ἀθηνῶν ὅπου ὑστερον ἀπὸ ὀλίγας ἡμέρας θὰ μεταβῶ καὶ θὰ σὰς γράψω. — ἐκτὸς τοῦ Τσιτλίου, διὰ νὰ τὸ πάρται αὐτόσε τῆς ἀρεσκείας σας.

Δὲν ἐπερᾶ Ἑλένκο μου στιγμὴ, χάρις νὰ σὰς ἐνθυμῶ, πιστεύω δὲ καὶ εἰς ὑμᾶς θὰ συμβάλῃ τὸ ὅμοιον. Οὐδέποτε θὰ πιστεύσω δὲ θὰ ἀρνηθῇς τοὺς λόγους σου καὶ γὰρ ὑποσχίσαι σου, καὶ ἂν μοῦ τὸ ποῦν καὶ χίλιοι ἐκεῖς ἂν μὲ τὸ ποῦν ἰδικά σου χίλιη.

Χίλιας χιλιάδες ἔμορφαίς τὰ μάτια μου καὶ ἂν δοῦναι; (*Οἱ αἰετοὶ μοῦ φαίνονται Ἀραπῆναις καὶ Τούρκαις). Ἐοῖνα πάντα θέλουναι καὶ πάντα ἐπιθυμοῦναι.

Εἶσαι, Ἑλένκο μου τυχερὴ καὶ ταχέως ἐλπίσω νὰ σὲ κάμω εὐτυχῇ. Μὴν θελήσεις Ἑλένη μου νὰ πικράνῃς τὸν ἀγαπητὸν σὰς, καὶ ἀγαπῶν σὰς καρδιακῶς καὶ ἡλικιωτῶς Ἀχιλλέα σου (ὅπερ δὲν πιστεύω νὰ πράξῃς).

Σὲ γλυκοασπάζομαι περιπαθῶς καὶ εἶμαι ὡς πατὴρ σου καὶ εἶτι πλέον.

Α. Βελέντζας

Κ. Γ. Ὁ Σπῆρος σὰς χαιρετᾷ ἐκ Πειραιῶς. Ἐγράψαμαι εἰς Κῦθρα πρὸς τὴν μητέρα σου καὶ τὸν θείον σου, ἀλλ' ἀκόμη δὲν ἐλάβομεν ἀπάντησιν, ἀλλὰ καὶ ἐν ἐναντίᾳ περιπτώσει, ἐγὼ Ἑλένκο μου ὡς καὶ προφορικῶς σὰς εἶπον θὰ σὲ καταστήσω ταχέως εὐτυχῇ καὶ μὴν ἀμφιβάλλῃς ποῶς. Τὴν Φραντζέσκην μαθήτράν χαιρετῶ ὁ Κωστής Χρυσὸς ὁ στρατιώτης ἀσθενεῖ.

Α. Β.

Καὶ τώρα ῥίπνω ἐπὶ τοῦ κυανοῦ μὴ παραποιημένου χάρτου μου τὰς σημειώσεις μου, ὅπως ἀπὸ τοῦ Δικαστηρίου τὰς ἔλαβον κατὰ χρονολογικὴν τάξιν:

Πέμπτη. ὥρ. 2 1)2 μ. μ.

Λέγει εἰς συνέδριον ἀπὸ τοῦ Δικαστηρίου καὶ πετρέλαιον ἀπὸ τῆς πολυφώτου τῆς αἰθούσης λυχνίας. Δύο σπουδαῖοι λόγοι διὰ νὰ μὴν ἀρχίσῃ ἡ συνεδρίασις ἀπὸ τῆς προσδιορισθείσης ὥρας.

Δαπανῶ τὸν καιρὸν μοῦ περιεργαζόμενος τοὺς Ἑνόρκους. Τοὺς συλλογίζομαι, ἀφ' ἧς στιγμῆς ἐνεθρονίσθησαν εἰς τοὺς καναπέδες των. Τὴν ἀνάγκην τοῦ ἐξιχνιάσαι τὰ μυστήρια τῆς καρδίας μέχρι τοῦδε τὴν ἡσθανόμην δσαίν ἤμην πλησίον ἐρωμένης μου· τώρα τὴν αἰσθάνομαι καὶ πλησίον τῶν ἀνερᾶτων ἐνόρκων. Τί σκέπτονται οἱ ἄνθρωποι αὗτοί; Πρόκειται ἐκ τῆς διαδικασίας νὰ σχηματίσουν πεποιθήσιν ἢ τὴν ἔχουν ἤδη σχηματισμένην; Καὶ γνωρίζετε σεῖς ἐκεῖ κάτω, καλλίτερον ἐμοῦ, πῶς σχηματίζονται αἱ πεποιθήσεις τῶν Ἑνόρκων. Οἱμοὶ! πῶς παρῶδονται τὰ πάντα ἐν ἡμῖν. Αὗτοί κέκλυνται νὰ ἀντιπροσωπεύωσι τὴν δικαιοσύνην τοῦ λαοῦ καὶ μόλις ἀντιπροσωπεύουσι τὴν δικαιοσύνην τῆς βράκας των. Μία κακὴ γλῶσσα μοῦ ψιθυρίζει περὶ τινων ἐξ αὐτῶν τόσα, ὥστε ἀρχίζω νὰ ἀνησυχῶ περὶ τοῦ κόπου δν ἔκαμα νὰ ἔλθω εἰς Σύρον· διότι, πιστεύσατέ με, δὲν ὤρμηθην τόσον ὑπὸ τοῦ πόθου νὰ εὐχαριστήσω τὸ δημόσιον τοῦ Μὴ Χάνεσαι, ὅσον ὑπὸ τῆς ἐπιθυμίας ν' ἀκούσω αὐτοῖς ὡς τὴν καταδίκην ἐκείνων οἵτινες ἐμελέτησαν νὰ ἐκτελέσωσιν ὅλα τὰ εἶσχα ἐναντίον τῆς πατρίδος των. Καὶ ἰδοὺ μεταξὺ ἄλλων ἀκούω ὅτι εἰς τῶν κυρίων Ἑνόρκων εἶναι γυναικαδελφὸς τοῦ Β. Ἐπιτρόπου περιδοῦτου Λυμπεράκη! Καὶ πάλιν ἀκούω ὅτι ἄλλος ἐκ τῆς εὐάνδρου Ἀνδρου ἔχει συμβουλευθῇ ἤδη τὴν ὑποτροφίαν τοῦ υἱοῦ του! Καὶ μοῦ ἔρχεται περιέργεια νὰ ἐρωτήσω ποῖα εἶναι ἡ ἀμοιβὴ τῶν ἀνθρώπων αὐτῶν, οἵτινες ἀφίνουσι τὰς ἐργασίας των καὶ ἔρχονται ἐκ Χαλκίδος, ἐκ Μεγαρίδος, ἐξ Ἀνδρου καὶ διατρίβουσιν ἓνα ἢ δύο μῆνας ἐν Σύρᾳ;

— Ἄ δραχμαὶ τὴν ἡμέραν, μοὶ ἀπαντῶσι.

Τέσσαραις δραχμαὶ ἀκριβῶς ἀπαιτοῦνται διὰ τὸ ἐνοίκιον τοῦ ξενοδοχείου. Ἀπὸ ποῦ λοιπὸν θὰ φάνε; Καὶ ὡς ἤχῳ, ἀπαισία ἤχῳ ἐν τῇ διανοίᾳ μου, ἀκούεται ἡ ἀπάντησις: Ἀπὸ τὴν τσέπην τοῦ Κατηγορουμένου!

Εὐτυχῶς βλέπω μερικὰς αὐστηρὰς μορφάς, ἐν αἷς καὶ τοῦ προϊσταμένου τῶν Ἑνόρκων, καὶ ἔχω ἀκόμα τὴν διάθεσιν νὰ διαφιλονεικῶ ἱσχυρίζομενος μετὰ τῶν κυρίων συνηγόρων τοῦ, προσφιλῆς των πελάτας.

Εἰς τὰς λυχνίας ἐτέθη πετρέλαιον καὶ ἐπὶ τῆς ἐδρας τοῦ ὁ ἀπουσιάζων συνέδριος.

Ἀρχεται ἡ ἐξέτασις τῶν μαρτύρων τῆς κατηγορίας.

Πρῶτος μάρτυς εἶναι ὁ ὑποταμίας τοῦ Κεντρικοῦ Ταμείου κ. Γρηγοράκης.

Οὗτος διηγείται πῶς μίαν ἡμέραν ὁ υἱὸς τοῦ Λεωνίδα Λιναρᾶ, αὐτοῦ περὶ τοῦ ὁποῖου σὰς ἀνέφερα ἐν τῇ πρώτῃ ἐπιστολῇ μου, Ταμίου Κυθέρων, τὸν ὁποῖον ἐγίνωσκεν ὁ κ. Γρηγοράκης καὶ τοῦ ἔκαμνε κάποτε εὐκολίας, τοῦ ἐπαρουσίασε γραμματόσημον τῶν εἴκοσι λεπτῶν, τὸ ὁποῖον εἶπεν ὅτι τοῦ τῶστέλεν ὁ πατὴρ του, διὰ νὰ τὸ ἐξαργυρώσῃ ὁ κ. ὑποταμίας, ὡς καὶ τὸ ἐξηγύρωσεν. Τὴν ἐπιούσαν ἀπεκαλύφθη ὅτι ἦτο παραποιημένον. Ἀμέσως ἀπετάθη πρὸς τὸν ὑπουργὸν κ. Σωτηρόπουλον, ὅστις κατ' ἀρχὰς ἐδίσταζεν, ἀλλ' ἀπέναντι τῆς πεποιθήσεως ἣν ἐξέφραζεν ὁ διευθυντὴς τοῦ Σφραγιστηρίου καὶ τῶν διαταγῶν καὶ τῶν ἀμφιβολιῶν τοῦ διευθυντοῦ τοῦ Λογιστηρίου καὶ τοῦ ἐξεταζομένου μάρτυρος, προσεκάλεσεν ἀμέσως τὸν Μπένσιν.

Ἐν τῇ μεταξὺ τούτῳ ὁ Γρηγοράκης προσκαλεῖ τὸν υἱὸν Λιναρᾶν ὅστις, ἐρωτώμενος τὴν φράξιν αὐτὴν ποῦ τῶνδε, διαψεύδει ὅτι τοῦ τὸ εἶχε στείλει ὁ πατὴρ του, ἀλλ' ὅτι τοῦ τὸ ἔδωκεν ὁ υἱὸς τοῦ Ἡλία Καϊμάκη, Ταμίου Χαλκίδος, ἐπέναντι χρέους πρὸς αὐτόν. Προσκαλεῖ ὁ Γρηγοράκης καὶ τὸν υἱὸν τοῦ Καϊμάκη, τὸν ὁποῖον ἐρωτᾷ ποῦ τὸ πῦρ καὶ ἀπαντᾷ ὅτι τοῦ τὸ ἔδωκεν ὁ πατὴρ του, ὅταν ἦτο εἰς Χαλκίδα κατὰ τὰς ἐορτάς τοῦ Πάσχα. Ἀπέναντι ὅμως τῆς παρατηρήσεως τοῦ Γρηγοράκη, διατὶ ὁ πατὴρ του νὰ τοῦ δίδῃ ἀντὶ χρημάτων ἢ γραμματίων γραμματόσημα, πλησιάζει ὁ υἱὸς Καϊμάκης καὶ τοῦ λέγει κρυφά:

— Δὲν μοῦ τῶδωκε ὁ πατέρας, τὸ πῦρ ἐγὼ.

Τῇ στιγμῇ ἐκείνῃ εἰσέρχεται ὁ Βίσαγγελεὺς τῶν Πλημμελειοδικῶν Μπένσης καὶ ἀνέκρινε τοὺς δύο υἱοὺς τῶν Ταμιῶν, οἵτινες ἐπανελάβον τὰ αὐτά. Ὁ Μπένσης ὑποπευθεὶς μήπως αὐτοὶ ἦσαν οἱ κατασκευασταὶ τοῦ παραποιημένου γραμματοσήμου, ἠπέλθον τὸν υἱὸν Καϊμάκην λέγων αὐτῷ:

— Πρόσεξε, μήπως δὲν τὸ πῦρ ἀπὸ τὸν πατέρα σου καὶ τὸν ἐνοχοποίησας ἀδίκως.

— Ὁχι, ἀπῆντα, ἀπὸ τὸν πατέρα μου τὸ πῦρ.

Ὁ εἰς τῶν συνηγόρων τοῦ Ἡλία Καϊμάκη κ. Παπαλεξανδρῆς ἀπηύθυνε προσφῶν ἐρώτησιν πρὸς τὸν Γρηγοράκην, ἵαν εἶπε πρὸς τὸν Λιναρᾶν ὅτι τὸ γραμματόσημον τὸ ὁποῖον τοῦ ἔφερε νὰ ἐξαργυρώσῃ ἦτο παραποιημένον.

Γρηγοράκης. Ὁ τρόπος μου ἦτο ἐκπληκτικός. Καὶ τεταραγμένος μοῦ εἶπεν ὅτι τοῦ τῶδωκεν ὁ υἱὸς τοῦ Καϊμάκη.

Παπαλεξανδρῆς. Ἐνόησεν ὁ Λιναρᾶς ὅτι ἦτο παραποιημένον τὸ γραμματόσημον;

Γρηγοράκης. Κᾶτι ἐνόησεν.

Τὴν ἐρωταπόκρισιν αὐτὴν ἴσως θέλομεν τὴν ἐνθυμηθῇ κατὰ τὴν ὑπεράσπισιν τοῦ Καϊμάκη.

* *

Ὁ μάρτυς **Ἰωάννης Τάσης**, διευθυντὴς τοῦ ἐν Χαλκίδι ὑποκαταστήματος τῆς Ἑθνικῆς Τραπεζῆς, γερόντιον ἀρετὰ κωμικόν, μὲ ἀξιώσεις ῥενιέρη τῆς Τραπεζῆς, κατέθετεν ἀπλῶς ὅτι ὁ Θρασύβουλος Βελέντζας εἶχε συνάλλαγμα 3000 δρ. ἐξ ὧν ἐπλήρωσε κατὰ διαφόρους λήξεις μόνον τὰς χιλίας, τὰς δὲ ἄλλας δισχιλίας ἐπλήρωσεν ὁ ἑτερος τῶν ἐγγυητῶν τοῦ συναλλάγματος.

Δὲν κατώρθωσα νὰ καταλάβω διατί ἔπρεπε νὰ μάθωμεν παρὰ τοῦ δικαστηρίου καὶ τὴν λεπτομέρειαν αὐτὴν.

Ὁ μάρτυς **Κωνσταντῖνος Μαρῖνος**, Λεβαδεὺς, ἔτων 32, ταχυδρομικὸς ὑπάλληλος, στάσις ῥήτορος, τὴν δεξιὰν ἀριστεράν ἐν τῷ ἀριστερῷ θυλακίῳ, τὴν δεξιὰν ἐν τῷ ἐσωκαρδίῳ, τὸν ἕνα πόδα ἐμπρὸς εἰς σχῆμα χορευτοῦ, τὴν μορφήν ὅλην μειδιῶσαν καὶ στίλβουσαν, τὴν φωνὴν χαμηλὴν πολὺ καὶ, ἐπὶ τῇ παρατηρήσει τοῦ προέδρου, τὴν ὀλίγον ἀπειλητικὴν διὰ τὴν ἀκοήν μου ἐπαγγελλάν :

— Βαθμὴδὸν ἡ φωνή μου θὰ ἔλθῃ εἰς τὴν διαπασῶν.

Ὁ μάρτυς Μαρῖνος ἔκαμεν ἀρετὰ σπουδαίας καταθέσεις καὶ διεφώτισε περὶ πολλὰ καὶ τὸ Δικαστήριον τῶν Συνέδρων καὶ τοὺς κυρίους Ἐνόρκους.

Ἀφοῦ διηγήθη τὸ ἱστορικόν τῆς ἐκ μέρους τοῦ Ἀχιλλέως Βελέντζα ἀποστολῆς τοῦ πρώτου παραπεποιημένου γραμματοσήμου εἰς τὸν Ἑμπορροράπτην Σύρου, μᾶς εἶπεν ὅτι μετὰ τὴν γενομένην ἐξέτασιν καὶ τὴν καθ' ὅλον τὸ Κράτος ἀπαγορεύσειν κυκλοφορίας εἰκοσαλέπτου γραμματοσήμου, αὐτὸς, ὡς γραμματεὺς τῆς Διευθύνσεως τοῦ Κεντρικοῦ Ταχυδρομείου, ἦτο τῆς γνώμης νὰ μὴ ληφθῇ τόσον ἀμέσως ἡ ἀπόφασίς αὐτή, ἀλλὰ νὰ περιμένωσι τέσσαρας πέντε ἡμέρας, διότι τότε ὑπῆρχεν ἐλπίς νὰ ἀνευρεθῇ καὶ εἰς ἄλλα ταχυδρομικὰ κέντρα πλαστὸν γραμματόσημον.

Ὁ μάρτυς Μαρῖνος κατόπιν κατέθεσεν ὅτι, ἀμέσως ἅμα ἐστάλην ὑπὸ τοῦ ταχυδρομικοῦ ἐπιστάτου Σύρου τὸ παραπεποιημένον γραμματόσημον καὶ ἐπείσθησαν ἐν τῇ Κεντρικῇ Διευθύνσει περὶ τῆς πλαστότητος αὐτοῦ, συνέλαβεν ὑπονοίας ὅτι προέρχεται ἀπὸ τὸν Θρασύβουλον Βελέντζαν, διότι πρὸ ἐνός ἔτους εἶ; γραμματεὺς τοῦ ὑπουργείου, ὁ Οἰκονόμου, ἐνῶ ἐνήργει τὴν τακτικὴν ἐξέλεγχιν τοῦ ἐναριθμοῦ γραμματοσήμου, τῷ εἶπεν ὅτι εἰς τὸ Ταμεῖον Θεῶν γίνονται πολλὰ ἄτοπα. Τί θὰ εἴπωσιν ἄρᾳ γε περὶ τῆς καταθέσεως αὐτῆς, ἐξ ἧς μανθάνομεν ὅτι ἐνιαυτὸν ὁλόκληρον πρὸ τῆς ἀνακαλύψεως τοῦ Θεβαϊκοῦ ἑλλείμματος, ἄφρωνες ὑπουργικοὶ γραμματεῖς ἦσαν ἐν γνώσει αὐτοῦ, τί θὰ εἴπωσιν ὁ κ. Σωτηρόπουλος καὶ ὁ κ. Παπαμιχαλόπουλος; Καὶ ῥητῶς ὁ κ. Μαρῖνος εἶπεν :

— Ἡ κοινωνία δὲν ἦτο ἐν γνώσει τοῦ ἑλλείμματος. Ἀλλ' ἐγὼ τὸ εἰγίνωσκον.

— Ἀλλὰ τότε διατί ὡς πολίτης δὲν κατηγγέλλετε τὴν πρᾶξιν, κύριε Μαρῖνε;

Καὶ μετ' οὐ πολὺ ἐπλατάγησεν ἐμποιήσασα φοβερὰν ἐντύπωσιν εἰς τὸ ἀκροατήριον ἡ ὁμολογία τοῦ μάρτυρος, καθ' ἣν ἡ Διεύθυνσις τοῦ Ταχυδρομείου ἔλαβε σοβαρὰς ὑπονοίας, ὅτι κατανάλωσις παραπεποιημένου γραμματοσήμου ἐγένετο καὶ ἐν Ἀθήναις ἀπὸ τοῦ Κεντρικοῦ Ταχυδρομείου καὶ δι' ἀναφορὰς τῆς πρὸς τὸ ὑπουργεῖον τῆς Δικαιοσύνης ἐζητήσατο νὰ γίνῃ ἡ δέουσα ἀνάκρισις, **ἀλλ' ἡ ἀνακριτικὴ ἀρχὴ δὲν ἔκαμεν οὔτε βῆμα**.

Αὐτὸ ἤρκει διὰ νὰ πεισθῶμεν ὅτι ὁλόκληρον τὸ ὑπουργεῖον τῆς Δικαιοσύνης εἶχε τεθῇ τότε εἰς τὰς διαταγὰς τοῦ Βελέντζα, ἢ ὅτι τόσον πολλὰς διακλαδώσεις εἶχον τὰ ἐγκλήματα, ὥστε ἡ μόνη φροντίς καὶ τοῦ ὑπουργείου καὶ τῆς ὑπὸ τὰ νεύματα αὐτοῦ ἐνεργοῦσης ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον δικαστικῆς ἐξουσίας ἦτο, πῶς νὰ περιορίσωσιν ἐν στενωτέρῳ ὅσον τὸ δυνατόν κύκλῳ τοὺς δράστας τοῦ ἐγκλήματος καὶ δι' αὐθαρέτου ὀυγεινομικῆς ζώνης χωρίσωσι τοὺς ἤδη συλληφθέντας ἀπὸ τῶν διαφυγόντων ἄχρι τότε τοὺς ὄνυχας ὅχι τῆς Δικαιοσύνης—διότι ἡ Δικαιοσύνη οὐδὲν ἔπραξε πρὸς ἀνακάλυψιν—ἀλλὰ τῆς Τυφλῆς Τύχης, ἧτις μόνη ἀπεκαλύψεν τοὺς ἐκ τῆς μεγάλης συμμορίας ἀνακαλυφθέντας.

Κατὰ τὴν ἐξέτασιν ἐπίσης τοῦ αὐτοῦ μάρτυρος ἐβεβαιώθη ὅτι καὶ κατ' ἄλλας ἐποχὰς, ἐν Οἰτύλῳ καὶ ἐν Ναυπλίῳ, συνελήθη πλαστὸν γραμματόσημον, ἀλλ' ὅτι αἱ ἐνέργειαι τῆς δικαστικῆς ἐξουσίας δὲν ἐφθασαν εἰς ἀποτέλεσμα.

Καὶ ὅταν ἤκουσα παρὰ τοῦ κ. Μαρῖνου ὅτι κατ' ἔτος γίνονται καθ' ὅλον τὸ Κράτος ἑτησίᾳ κατανάλωσις 700,000 δραχμῶν γραμματοσήμου, τότε ἐξήγησα πῶς ἡ ἀνώνυμος Κακουργηματικὴ Ἑταιρία ἐβρίθθη, πλὴν ἄλλων κερδοσκοπικῶν ἀτίμων ἐπιχειρήσεων, καὶ ἐπὶ τῆς παραποιήσεως τοῦ γραμματοσήμου.

* *

Παρ' ἐλπίδα, ἀντὶ νὰ προχωρήσῃ ἡ ἐξέτασις τῶν μαρτύρων, λαμβάνει τὸν λόγον ὁ Εἰσαγγελεὺς ὅστις, ἀφορμὴν λαβὼν ἐκ τῶν γενομένων ἀμφιβολιῶν κατὰ τὴν ἐξέτασιν τοῦ μάρτυρος Μαρῖνου, ἀντὶ ἐν Σύρῳ, Χαλκίδι, Ἀγίᾳ Ἀννῇ κατασχεθέντα πλαστὰ γραμματόσημα προέρχονται ἐκ τῆς αὐτῆς πηγῆς ἢ ὅχι, παρατηρεῖ ὅτι τὸ περιστατικόν τοῦτο μᾶς φέρει εἰς τὸ δίλημμα ἢ νὰ κηρύξωμεν τοὺς κατηγορουμένους ἄθώους, ἀφοῦ ἐγεννήθη ἡ ἀμφιβολία ὅτι δυνατόν διάφοροι κιβδηλοποιοὶ πηγαὶ νὰ εἰργάσθησαν διὰ τὸ πλαστὸν γραμματόσημον ἢ νὰ διατάξωμεν συμπλήρωσιν τῶν ἑλλείψεων τὰς ὁποίας ἄφησεν ἡ ἀνάκρισις, μὴ διατάξασα νὰ γίνῃ πραγματογνωμοσύνη ἐπὶ ὅλων τῶν ἐν διαφόροις κέντροις κατασχεθέντων γραμματοσήμων. Καταλήγων ζητεῖ τὴν **ἀναβολὴν τῆς δίκης**, ὅπως δυνήθῃ τὸ δικαστήριον νὰ διατάξῃ ἵνα βεβαιωθῇ ἂν ὅλα τὰ κατασχεθέντα γραμματόσημα προέρχονται ἐκ τῆς αὐτῆς ἢ ὅχι πηγῆς.

Ἡ πρότασις τοῦ κυρίου Εἰσαγγελέως ἐνσπείρει τὴν σύγχυσιν εἰς τὴν πυκνὴν φάλαγγα τῶν κυρίων συνηγόρων. Ἀναβολὴν δὲν ἐννοοῦσιν οὔτε νὰ τὴν ἀκούσωσιν, διότι φαίνεται ὅτι οἱ πελάται των εἶναι πεπεισμένοι ὅτι θὰ ἄθωωθῶσιν. Ὑστερον δὲ ἀπὸ τοιαύτην πεποίθησιν, θὰ εἶναι βεβαίως πολὺ σκληρόν νὰ ὑποστώσιν ἀναβολὴν, ὅταν γνωρίζωσιν ὅτι περὶ τὴν χρυσὴν δύσιν τῆς Κυριακῆς θὰ εἶναι εἰς θέσιν νὰ περιφέρωνται ὑπερήφανοι μετὰ τὴν ἐντίμων πολιτῶν ἐν τῇ Πλατεῖᾳ τῆς πόλεως καὶ νὰ σφίγγωσι τὴν μαστίχην των εἰς τὰ Οἶνοπωλεῖα τῆς Ἀγορᾶς.

Τὸ προανάκρουσμα ἐγένετο ὑπὸ τοῦ κ. Τόμαν· ἀλλὰ τὴν ἐληθῇ καταιγίδᾳ ἡγεῖρεν ὁ δνόματι καὶ πράγματι Ποσειδῶν, μὲ τὴν βοήν τοῦ ὁποῖου ἐξηυμένισθην, ἀφοῦ ἔχει τόσα ἄλλα προσόντα, τιμώμενος ἐν Σύρῳ ὡς ὁ ἐγκριτώτερος τῶν ποινικολόγων τοῦ τόπου. Ἡ ῥήτορις αὐτοῦ εἶναι μεγαλοπρεπὴς καὶ ἡ φράσις του ἐνίοτε λίαν ἐπιτυχής.

«Κηρύττει εὐθύ: ἐξ ἀρχῆς τὴν περὶ ἀναβολῆς πρότασιν τοῦ Εἰσαγγελέως ἀπαρξοδεκτον λογικῶς καὶ νομικῶς. Τὸ δικαίωμα λέγει, τοῦ διατάσσειν κρίσονας ἀποδείξεις κέκτηται μόνον τὸ δικαστήριον ὅταν, προχωροῦσης τῆς διαδικα-

σίας, πεισθῇ ὅτι ὑπάρχουσι κενά, οὐχὶ δὲ καὶ ὁ Βίσαγγελεύς.

«Δὲν ἔχει δὲ νόμιμον λόγον ἡ πρότασις αὕτη, διότι ἡ εἰσαγγελία, ἡ ἀδιαίρετος, ἡ κατηγοροῦσα ἀπ' ἀρχῆς, ἡ διώκουσα τὸν ἐγκληματίαν, καὶ συλλαμβάνουσα ἀπὸ τῶν ἐπαμειβόντων τὸν Μοίραρχον τῆς χωροφυλακῆς (Ἀχιλλέα Βελόνδζαν) καὶ βίπτουσα αὐτὸν εἰς τὴν φυλακὴν, ἡ προπαρascευάζουσα δίκην πρὸς τὴν ὁποίαν ἔχει ἐστραμμένα τὰ βλέμματα ἅπαν τῶ ἐθνός, οφείλει νὰ ἔχῃ πλήρεις τὰς ἀποδείξεις, νὰ παραστῇ μὲ πλήρη πανοπλίαν καὶ νὰ μὴ λέγῃ εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς: ἐπλανήθην ὁ θεμέλιος ἐφ' οὗ ἤγειρα τὸ οἰκοδόμημά μου, δὲν ἦτο ἐκ λίθου, ἀλλ' ἦτο ἄμμος.»

Μετὰ τὸν κ. Ποσειδῶνα, ὁ συνήγορος κ. Βισαξῆς, ὁ προσφίλης τοῦ κ. Στεφανίδου συνάδελφος, γίνεται αἴτιος ἱλαρωτάτου ἐπεισοδίου. Λαμβάνων τὸν λόγον καὶ αὐτὸς ἕνα καταπολεμήσῃ τὴν περὶ ἀναβολῆς πρότασιν, μεταξύ ἄλλων λέγει:

— «*Ἡμεῖς (δηλαδὴ οἱ ὑπόδικοι), κύριοι δικασταί, ὁμολογοῦμεν τὸ ἐγκλημά μας.*

Γενικὸς γέλως παρακολουθεῖ τοὺς λόγους του.

Ὁ κ. Ποσειδῶν φωνάζει: λάθος τῆς γλώσσης.

Ὁ κ. Τυπάλδος μὲ τὴν συνήθη αὐτοῦ ἐνομήτητα λέγει ἀρκετὰ μεγαλοφώνως:

— «*Β, τότε δὲν μένει ἄλλο ἢ νὰ πάρουμε τὸ καπέλλο μας καὶ νὰ φύγουμε.*

Πάλιν λαμβάνει τὸν λόγον ὁ κ. Ποσειδῶν ἕνα προτείνει ἐπιδοθητικῶς, ὅπως ἐν τῇ περιπτώσει δεχθῇ τὸ Δικαστήριον τὴν πρότασιν τοῦ Βίσαγγελέως, διατάξῃ τουλάχιστον ὅπως ἡ πραγματογνώμοσύνη ἐπὶ τῶν ἐν διαφόροις κέντροις κατασχθέντων γραμματοσήμων γένηται ἐν Σύρῳ, ὥστε νὰ ἐξακολουθήσῃ ἡ δίκη καὶ ἐν τῷ μεταξύ οἱ πραγματογνώμονες καθυποβάλλωσι τὴν ἐκθεσὶν των.

Ἐκ τῶν συνηγόρων ὁ κ. Θανόπουλος εὐρίσκων ἀδικαιολόγητον τὴν πρότασιν τοῦ κ. Βίσαγγελέως τὴν ἀποδίδει εἰς πρόθεσιν.

Ἐπὶ τῇ διαμαρτυρῇ τοῦ Βίσαγγελέως, ὁ κ. Θανόπουλος ἀνακαλεῖ τὴν λέξιν του.

Ὁ κ. Τυπάλδος ἀγορεύει τόσον ὀγλίγωρα, ὅσον δὲνμποροῦμεν νὰ ἐννοήσωμεν τίποτε ἀπὸ τοιαύτην χελιδονόγλωσσαν. Τοῦτο μόνον συνελέξαμεν, ὅτι ἄλλοτε προεδρεύοντος αὐτοῦ καὶ προκειμένου περὶ Βασιλοκτονίας (Δίκη τοῦ μακαρίτου Δοσίου), τῶν συνηγόρων ὑποστηριζάντων ὅτι ὁ κατηγορούμενος ἦτο παράφρων, διατάχθη πραγματογνώμοσύνη δύο ἱατρῶν, γενομένη ἐπὶ Δικαστηρίου, χωρὶς νὰ διακοπῇ ἡ δίκη.

Ὁ κ. Βίσαγγελεὺς λαμβάνει ἐκ δευτέρου τὸν λόγον οὐχὶ ἕνα ὑποστηρίξῃ ὅτι ἡ πρότασις του εἶναι νόμιμος καὶ δικαιολογημένη, ἀλλ' ἕνα μὴ ἀφήσῃ ἄνευ ἀπαντήσεως τὸν γενόμενον ὑπὸ τινος τῶν συνηγόρων ὑπαινιγμὸν ὅτι ἐκ προθέσεως ἐζήτησε τὴν ἀναβολήν.

Καὶ ὑπερασπίζεται ἑαυτὸν μεθ' ὑπερηφανείας καὶ σθένους λόγου, ἐνθα ἀπακαλύφθη ὅλος ὁ ἑκέραιος αὐτοῦ χαρακτήρ καὶ τὸ μέγα θάρρος τῶν πεποιθήσεών του, ἐφ' ᾧ πάντοτε διέπρεψεν ὡς Βίσαγγελεὺς.

«Δὲν εἶμαι, εἶπε, σήμερον μόνον γνωστὰς ἀπὸ τοῦ ἀκροατηρίου. Εὐτυχῶς μέχρι τοῦδε ἔλαβον τὴν τιμὴν ἐν πολ-

λαῖς δίκαις νὰ συνεργασθῶμεν· εἰς οὐκ ὀλίγας ἐξ αὐτῶν δσάκις εὐρίσκον στοιχεῖα ἀθωωτικά, ἐζήτησαν πάντοτε τὴν ἰθώσωσιν τοῦ κατηγορουμένου.

«Ἡδυνάμην σήμερον ἐν τῷ δικαιώματί μου νὰ ζητήσω τὴν ἀναβολὴν τῆς δίκης, διότι ἔλειπον πέντε μάρτυρες. Ἀλλὰ παρητήθην, διότι καὶ ἐγὼ νομίζω ὅτι ἀδικαιολόγητοι ἀναβολαὶ δὲν ἐπιτρέπονται.

«Καὶ ποῖος λόγος ἄλλος, παρ' αὐτὸν τὸν ὁποῖον σὰς εἶπον, ἡδύνατο νὰ μὲ ὠθήσῃ ὥστε νὰ ζητήσω τὴν ἀναβολὴν τῆς δίκης; Ἐχῶ λόγους προσωπικούς; Γνωρίζω κανένα ἐξ αὐτῶν; Ἐχῶ ἀφορμὴν νὰ ὑποθέσω ὅτι τῶν ἐνόρκων τις δὲν θὰ ἐκπληρώσῃ τὸ καθήκον του; Οὐδεὶς ὑπάρχει φόβος ὅτι τὸ Δικαστήριον τῶν Ἐνόρκων, ἀπεὺ συγκροτεῖται ἀπὸ πρόσωπα ἐντιμα, θέλει μεταχειρισθῇ μέσα τῶν ὁποίων ἐνίστε γίνεται χρῆσις εἰς ἄλλα δικαστήρια. Καὶ ποῖος νόμος ἀπαγορεύει τὸν Βίσαγγελέα νὰ ὑποβάλλῃ προτάσεις εἰς τὸ Δικαστήριον; Ἐπειδὴ ὁ νόμος λέγει ὅτι τὸ Δικαστήριον διατάσσει κρείσσονας ἀποδείξεις, δὲν δύναμαι νὰ ὑποβάλω ἐγὼ πρότασιν; Πρέπει νὰ ὑπάρχῃ ῥήτη περὶ τούτου ἀπαγορευτικὴ διάταξις.

«Λέγετε ὅτι ἡ Βίσαγγελία εἶναι ἀδιαίρετος· ἀλλὰ διότι ὁ Βίσαγγελεὺς Ἀθηνῶν ἐθεώρησε τὴν ἀνάκρισιν περαιωμένην, δέον νὰ θεωρήσῃ τοιαύτην καὶ ὁ Βίσαγγελεὺς Σύρου; Εἶναι τοῦτο λογικόν; Ἐάν ὁ Βίσαγγελεὺς τῶν ἐν Σύρῳ Κακουργιοδικῶν ἦτο ὑποχρεωμένος νὰ ἀκολουθήσῃ τὴν γνώμην τοῦ ἐν Ἀθῆναις Βίσαγγελέως, τίς ἡ ἀνάγκη τότε νὰ ἀγορεύσῃ; Ἡμεῖς νὰ ἀναγνώσθῃ τὸ Βούλευμα. Τὸ ἀδιαίρετον τῆς Βίσαγγελλας, δὲν σημαίνει ὅτι ὁ εἰς Βίσαγγελεὺς φέρει τὴν εὐθύνην τοῦ ἄλλου. Τότε ὁ παρ' Ἐφέταις Βίσαγγελεὺς δὲν δύναται νὰ ἔχῃ ἄλλην γνώμην ἢ ὁ παρὰ Πλημμελειοδικαίς. Διότι τὸ Συμβούλιον παρέλειψεν ἀτελῆ τὴν ἀνάκρισιν, πρέπει καὶ τὸ Δικαστήριον τῶν Συνέδρων καὶ ὁ Βίσαγγελεὺς νὰ συναινέσουν εἰς τοῦτο;

«Τὴν εὐθύνην τῆς ἀναβολῆς ἅς τὴν φέρουν οἱ ἐνεργήσαντες τὴν ἀνάκρισιν.

«Διὰ τῆς πραγματογνώμοσύνης θέλει ἐπιτευχθῇ ἡ βεβαίωσις, ἂν οἱ κατηγορούμενοι εἶναι ἐκ συστάσεως ἐνοχοὶ ἢ ὄχι.»

Μετὰ τὴν δευτερολογίαν τοῦ Βίσαγγελέως καὶ τινὰς βραχείας παρατηρήσεις τῶν συνηγόρων, ὁ ὅλος γαλήνη καὶ τακτικὴ πρόεδρος ἀναγγέλλει ὅτι τὸ δικαστήριον τῶν Συνέδρων αὐρίον θέλει ἀποφανθῇ ἐπὶ τῆς προτάσεως τοῦ κ. Βίσαγγελέως.

Οὕτω διαλύεται ἡ συνεδρίασις καὶ τρέχω εἰς τὸ ξενοδοχεῖον πλήρης κόπου καὶ ἀγρυπνίας διὰ νὰ φάγω καὶ νὰ τραπῶ ἔπειτα τὴν εἰς τὴν Κιαραμόντε ἀγούσαν.

— **Ἔρρα 8 / 2.**

— «*Ἐλέτε νὰ σὰς ἀνοίξω μίαν μικράν, παρὰ πολὺ μ, κρὰν, θεατρικὴν παρένθεσιν;*

— *Μὰ τί σχέσιν ἔχει μὲ τὴν δίκην;*

— *Καμμίαν.*

— *Ἐ! λοιπόν;*

— *Σχέσιν ἔχει μὲ τὴν Κιαραμόντε. Καὶ ποῖος εἶν' ἐκεῖνος ὅστις ἀποφεύγει τὰς σχέσεις τῆς Κιαραμόντε;*

— *Ἐγώ.*

— *Ἄ! εἶσαι γυνὴ καὶ ὡς τοιαύτη ζηλότυπος, ἐπομένως δὲν λαμβάνεσαι ὑπ' ὄψιν.*

Ἐχὲν δὲν ἔχει ἐπὶ τέλους σχέσιν, ἐγὼ θὰ σὰς εἶπω ὅτι ἀπὸ τῆς 7 ἀνυπομόνουν νὰ μεταβῶ εἰς τὸ θέατρον. Ἐδίδετα

ὁ Μάκμπεθ καὶ ἡ προσφιλὴς Κιαραμόντε δὲν εἶχε μέρος· ἀδιάφορον, ἔλεγα, κάπου θὰ τὴν συναντήσω. Καὶ εὐτυχῶς ὅτι δὲν εἶχε μέρος. Διότι, πρὶν ἀνοίξῃ ἡ σκηνή, εἶδα ἐγὼ παρὰ τὴν σκηνὴν τὸ ὄνειρόν μου τῶν θερινῶν νυκτῶν, τὸ χρυσαῖον πέρυσιν ὡς ἡ ἀττικωτέρα τῶν δώσεων, τοὺς ζοφερωτέρους ὀρίζοντάς μου, τὸ ὁποῖον, ἐνῶ ἀπελάμβανον ἐπὶ τέσσαρας ἢ πέντε ὥρας εἰς τὸν Ἀπόλλωνα, ἐνίοτε μὲ χρυσὴν συντροφιά—μὴν τὸ παίρνετε, φίλοι μου, ἀπάνω σας, ὅχι μὲ τὴν δικὴν σας,—κατόπιν παρέλαμβανον μετ' ἐμοῦ ὡς μελωδίαν, τὴν ὁποίαν ἐφιλοξένουν ἐντὸς τῶν τρυφερωτέρων πτυχῶν τῆς μνήμης μου ὡς πτίλον καὶ ὡς ἀηδὼν ἐν τῷ κλωβῷ τῆς μ' ἐδουκάλιζε γλυκὰ γλυκὰ μέχρι τῆς ἐσπέρας τῆς ἐπιούσης, ὅτε πάλιν ἀνενοῦτο εἰς τὸν χρυσοῦν πίδακα τῆς κόρης ἀοιδοῦ, ἐννοῶ τὸν οὐρανίσκον τῆς, τὸν οὐρανίσκον τῆς Κιαραμόντε, ἀρ' ἥς ἀνεπὶ δα συνεσταλμένη, ἀλλὰ γλυκεῖα, ὡς ὁ οὐρανός μας, ἡ μουσικὴ τοῦ Βέρδη, ἡ μελωδία τοῦ Δονιζέττη.

Τὴν εἶδον εἰς τὸ παρασκήνιον θεωρεῖον, κατὰ μαυρα ἐνδεδυμένην. Τὴν εἶδα τὸ πρῶτον en face· ἡ πρώτη μου ἐντύπωσις ἦτο ὅτι ἐγήρασε κατὰ τέσσαρα τοῦλάχιστον ἐτη· ἰσχυρότερα, ἡχρωτότερα καὶ ὀλιγώτερον ἐντονος ἢ παρειαί της. Ὅλα γηράσκουν καὶ ὅταν νεάζουν ἀκόμη. Ἀλλὰ τοὺς ὀφθαλμούς της, τοὺς μαγνήτας ὀφθαλμούς της, δὲν τοὺς εὗρον οὔτε καθ' ἐκατομμυριοστὸν ἔλξεως ἢ λαττωμένους. Δὲν ξεύρω πόσων ὀκτάδων μαγνήτης ἀρκεῖ διὰ νὰ σηκώσῃ ἓνα ἄνθρωπον εἰς τὸν ἀέρα, ἀλλὰ τοιοῦτοι ὀφθαλμοὶ μπορεῖ ν' ἀφήσουν ἐναερίους ἐκατὸν ὁμοῦ ὑπάρξεις. Καὶ δὲν σὰς ἀφῆσε, κυνηγοὶ Ἀθηναῖοι, τόσους καὶ τόσους μὲ τὸν ἀέρα της μόνον, τὸ παρελθὸν θέρος, ἐνῶ κατόπιν τόσων ἀνθοδεσμῶν, περιστερῶν, στεφάνων καὶ κοσμημάτων ἐφαντάζεσθε ἐκυτοὺς ἐπικλινίους, αἰφνιδίως δ' εὗρέθητε μόνον ὑποκλινεῖς, ὑποκλινεστάτους ἐνώπιόν της, καὶ τοῦτο μεταφορικῶς καὶ ὅχι κατὰ γράμμα;

Βύτυχῶς εἶχε στραφῇ διὰ νὰ ὁμιλήσῃ μίαν εὐδαίμονα Συριανὴν ὑπαρξίν, κρυμμένην ἐν τῷ θεωρείῳ της καὶ τὴν εἶδον πλαγίως καὶ τότε ἐπανήλθεν ὀλίγον ἢ πρὸ μικροῦ διαλυθεῖσα ἐλπίς μου καὶ ἀνεγνώρισα πάλιν τὴν σεμνὴν ὄνειρόπλαστον κόρην, ἥτις ἤρχισε νὰ κάμνῃ ὑπηκόους της ἐν Ἀθήναις ἐν τῷ θερινῷ θεάτρῳ τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ ἐτελείωσεν ἐν τῷ θερινῷ ἀνακτόρῳ τῆς Δεκελείας.

Ὅτ' αὐτὴν ἴδω ἴσως καὶ ἀπὸ σκηνῆς καὶ ὡς ἀδαμάντινον ἀκτινοβόλον σφῆνα θὰ παρεμβάλλω καὶ πάλιν ἐν ἄλλῃ ἐπιστολῇ μου τὸ ἄσμά της ἐν μέσῳ τῆς ὑγρᾶς ἀσφυκτικῆς τῶν Βελενδζικῶν ἀτμοσφαιρας.

Ἄν θέλετε ν' ἀκούσῃτε καὶ πῶς παρεστάθη ὁ Μάκμπεθ, ἀκούσατε· μία πλύστρα ἔκαμνε τὴν *πριμαδόαν*, εἰς κρεοπώλης τὸν Βαρύτονον, εἰς κουρεὺς τὸν τενορίνον, εἰς λοῦστρος τὸν βασιλέα καὶ μερικὰ μάγκαι τὰ φαντάσματα. Οἱ Συριανοὶ ἐν τούτοις δὲν παύουν *συζητοῦντες* τὰ προσόντα τοῦ προσωπικοῦ αὐτοῦ τοῦ κ. Λαμπρούλια, αἱ ἐφημερίδες των πληροῦνται σελίδων ὀλοκλήρων θεατρικῆς ὕλης, νέοι κριτικοὶ μὲ τὰ ὀνόματά των ἀνέκυψαν ἐν τῷ Συριανῷ ὀρίζοντι, εἶναι δὲ καὶ διηρημένοι ὡς πρὸς τὰς δύο πριμαδόνας ὅχι ὑπὸ ἐποψίν σαρκὸς καὶ ὕλης, ἀλλ' ὑπὸ τεχνοκριτικὴν ἐποψίν.

Ἄ! Σύρα, ξύλο ποῦ θέλεις!

Παρασκευῇ. ὥρα 10 π. μ.

Ὁ Πρόεδρος ἀναγγέλλει ὅτι τὸ δικαστήριον εὕρισκε ὁρθὴν τὴν πρότασιν τοῦ Βίσαγγελέως, ὅπως ἐξετασθῇ ὑπὸ

πραγματογνομόνων ἂν τὰ ἐν διαφοροῖς κέντροις κατασχεθέντα γραμματόσημα προέρχωνται ἐκ τῆς αὐτῆς πηγῆς, οὐχ ἥττον δὲν πιστεύει ὅτι εἶναι ἀνάγκη νὰ ἀναδληθῇ ἡ δίκη, διότι εἶναι δυνατόν καὶ ἐν τῷ τόπῳ τούτῳ νὰ διαταχθῇ πραγματογνομωσύνη καὶ διορίξῃ ἐπὶ τούτῳ πραγματογνομονας τὸν κ. Μαρτίνον, γραμματέα τῆς Διευθύνσεως τοῦ Ταχυδρομείου, τὸν κ. Παναγὴν Θεοδώρου, Διευθυντὴν τοῦ ἑγχωρίου Ταχυδρομείου, τὸν κ. Ἀγγελοῦ Πέϊρετ, ἀδαμαντοπώλῃν καὶ τὸν κ. Α. Δαμιανὸν φωτογράφον, οἵτινες, ἀφοῦ ὀρκισθῶσι, θὰ λάβωσιν ὑπ' ὄψιν τὰ διάφορα φύλλα τῶν κατασχεθέντων γραμματοσήμων καὶ διὰ τοῦ μικροσκοπίου θέλουσιν ἐξετάσει ἂν πάντα εἶναι ὅμοια πρὸς ἀλλήλα ἢ καὶ πρὸς ἀλλήλα, κατὰ τὸ λέγειν τοῦ κ. Προέδρου.

Ἐν τούτοις τὸ Δικαστήριον προχωρεῖ εἰς τὴν ἐξέτασιν τῶν μαρτύρων.

[Πάλιν ἀκούω ὑπονοίας περὶ τοῦ ἠθικοῦ ποιοῦ ἐνίων ἐκ τῶν μαρτύρων καὶ τὴν φορὰν αὐτὴν τὰς ἀκούω παρὰ προσώπου πρὸς ὃ τῇ στιγμῇ ἐκείνῃ καὶ ἐν τῇ αἰθούσῃ ἐκείνῃ δὲν μοι ἐπετρέπετο νὰ ἔχω τὴν ἐλαχίστην δυσπιστίαν. Δυστυχία μας!]

Προσέρχεται ὁ Μάρτυς **Οἰκονομόπουλος**, ἔμπορος καὶ πράκτωρ τοῦ ἀτμοπλοίου «Αἰκυρίου», διὰ νὰ μᾶς εἴπῃ ὅτι τὴν 27ην Ἀπριλίου διήλθε διὰ Χαλκίδος ὁ Ἰωάννης Βελένδζας καὶ ἔλαβεν εἰσητήριο παρ' αὐτοῦ μεταβαίνων εἰς Λίμνην.

Μὰ τί μάρτυρες εἶναι αὐτοὶ, κυρία κατηγορία, ἀνούσιοι, ἀνώνυμοι, ἤρωες τῆς ἀφροσύνης! Κοροῖδεύεις ἢ σπουδάζεις;

* *

Ἀκούω τὸ ὄνομα τοῦ δευτέρου μάρτυρος **Θεοκλήτος Μπούμπουλης** καὶ διατίθεται εὐαρέστως πρὶν ἢ ἀκόμα τὸν ἴδω. Τί διάβολο! λέγω, Μπούμπουλης καὶ παπᾶς, εἶναι ἀδύνατον νὰ μὴ μᾶς διασκεδάσῃ. Ὅποια δ' εὐχαρίστησις ὅταν μετὰ μεσημβρίαν πλησιάσας αὐτὸν τὸν ἡρώτησα ἂν ἔχῃ συγγένειαν μὲ τὸν μέγαν ὑπουργόν μας τῶν Ναυτικῶν καὶ ἔμαθον ὅτι εἶναι ἀνεψιὸς του. Ἀνεψιὸς τοῦ θεοῦ του! Ὅτ' αὐτὸν ἴδῃτε.

Εἶναι Ὑδραῖος, καλοκαμωμένος, συμπαθητικῆς μορφῆς, τεσσαρκοκτούτης, μοναχός, μὴ ἱερωμένος, ἀγράμματος, σύμβουλος ἐν τῇ μονῇ Μαρκομάνης, ἐλθὼν εἰς σύγκρουσιν μετὰ τοῦ ἡγούμενου, ἅτε μὴ θέλων νὰ ὑπογράψῃ, — δηλαδὴ νὰ σφραγίσῃ—Βιβλία ἐν οἷς ἀβρόχοις ποσὶ περνοῦσαν διάφοροι καταχρήσεις καὶ τιμωρηθεὶς διὰ τοῦτο διὰ διμήνου ἐξορίας εἰς τὴν μονὴν τὰ Ἰλῖα, ὅπου ἐπέπρωτο νὰ χρησιμεύσῃ ὡς μάρτυς ἐν τῇ σημερινῇ δίκῃ.

Ἰδοὺ ἐν ὀλίγοις ἡ σπουδαία κατάθεσις τοῦ καλοῦ, τοῦ χονδροῦ, τοῦ ἀπλοῦ Μπούμπουλή μας, ἐνοχοποιήσασα σοβαρῶς τὸν προσωρινὸν ἡγούμενον τῆς μονῆς Ἰλῖα, κειμένης μεταξὺ Αἰδηψοῦ καὶ Ξηροχωρίου καὶ εἰς ἀπόστασιν ὀλίγων ὥρων ἀπὸ τοῦ διαβοήτου κτήματος τῆς Καστανιωτίσεως—τώρα μοῦ ἔρχεται ἡ ἰδέα νὰ ἐκφράσω τὴν ἐκπληξίν μου πῶς ὁ Κεμμουνδοῦρος, ὁ Αὐγερινὸς καὶ ὁ Βελένδζας δὲν προσέφερον τοιοῦτο ὠραῖον κτήμα νὰ τὸ ἀγοράσῃ ὁ Βασιλεὺς, ὅστις ἔχει ἀδυναμίαν εἰς τὰ ὠραῖα κτήματα, τὰ ὁποῖα καλλιεργεῖ ὠρελῶν τὸν τόπον. Μοῦ ἔρχεται ὁμοῦ καὶ ἄλλη ἐκπληξίς πῶς ὁ ἡγούμενος αὐτός, περὶ οὗ τόσα κατεμαρτύρησεν ὁ μάρτυς Μπούμπουλης, εἶναι μόνον μάρτυς καὶ ὅχι συγκατηγορούμενος. Τάχα περὶ τοῦ Θρασύβου-

λου Βελένδζα υπάρχουν ισχυρότεροι μαρτυρίες ἢ περὶ τοῦ ἡγουμένου Συμεών; *Ας εἶναι.

Ὁ Θεόκλητος Μπούμπουλης κατέθεσεν ὅτι κατὰ Μάϊον τρέχοντος ἔτους—δὲν ἐνθυμείται ἀκριβῶς τὴν ἡμέραν—τοῦ ἔδωκεν ὁ ἡγούμενος ἓνα τόπι πανὶ διὰ νὰ βάψῃ σακούλες ποῦ βάζουνε γαλακτερά, τὰ ὁποῖα ὁ ἡγούμενος ἔστειλε δῶρα εἰς διαφόρους ἐν Ἀθήναις. Τὸ πανὶ εἶχε τελειώσει καὶ ὁ μάρτυς ἐζήτησεν ἄλλο ἀπὸ τὸν ἡγούμενον, ὅστις τοῦ εἶπε γὰρ τοῦ δώσῃ δύο σινδόνια καὶ πῆγαν εἰς τὸ δωμάτιόν του διὰ νὰ τὰ βγάλῃ ἀπὸ τὸ κιβώτιον ὅπου τὰ εἶχε. Καθ' ἣν στιγμήν ὁ ἡγούμενος ἔδραζεν ἀπὸ τὸ κιβώτιον τὰ σινδόνια, μαζὺ μὲ τὸ σινδόνι σήκωσε δύο φύλλα γραμματόσημον. Ὁ Θεόκλητος τότε ἔσκυψε νὰ δῇ καὶ εἶδεν ὄγκον πολλὺν γραμματοσημῶν κυανῶν, πάχους ὥσπερ δέκα δακτύλων, ὡς εἰδείκνυε διὰ τῶν χειρῶν του· ἀλλ' ὁ ἡγούμενος τὸν ἔσπρωξε καὶ ἐπειδὴ εὐρέθη μπόσικοις, ἔπεσεν ἔξω τῆς θύρας τοῦ δωματίου, τὸ ὁποῖον ἐκλείσεν ὁ ἡγούμενος, ἐκλείδων τὸ κιβώτιον καὶ μὲ τὰ γέλοισα εἰς τὰ χεῖλη τοῦ ἀνοίξει πάλιν τὴν πόρτα.

Ὁ Μπούμπουλης τὸν ἠρώτησε τί τὸ κάμνει τόσον γραμματόσημον· ὁ δὲ ἡγούμενος τοῦ ἀπήντησεν ὅτι εἶχε κι ἄλλο καὶ τώστειλεν εἰς τὸ Λαύριον καὶ τὸ χωριό του.

Ὁ Πρόεδρος τὸν ἐστενοχώρησε διὰ νὰ εἰπῇ ἂν ὁ ἡγούμενος τὸν ἔσπρωξε ἑλαφρά ἢ ὀρμητικῶς, καὶ ὁ Μπούμπουλης πάντοτε ἀπήντα ὅτι ἑλαφρά τὸν ἔσπρωξε, διότι δὲν εἶχε πάθος—φράσιν τὴν ὁποίαν συχνὰ πυκνὰ ἐπανελάμβανεν—ἀλλ' ἐπειδὴ τὸ μέρος ἦτο κακοροϊζικο καὶ αὐτὸς εὐρέθη μπόσικοις, ἔπεσεν.

Μετὰ δύο, τρεῖς ἡμέρας ἐφάνέρωσε τὸ περιστατικὸν εἰς τὸν διάκονον Σεραφεῖμ ὅστις τοῦ εἶπε: Δὲν γνωρίζω τίποτε. Ἐκτοτε δὲν ξαναμίλησε περὶ αὐτοῦ. Δὲν ἐγνώριζε ποῦ σκυβαίνουν αὐτὰ τὰ πράγματα (δηλαδὴ τὰ κατὰ Βελένδζαν). Τὸν ἔρωτᾷ ὁ Πρόεδρος τί κρίσιν ἐσχημάτισε περὶ τοῦ περιστατικοῦ αὐτοῦ;—Κακὴ ἰδέα, λέγει, μοῦ πέρασε, τόσο γραμματόσημο τί νὰ τὸ κάνῃ.

Ἐρωτᾶται ἂν διέκειτο ἐχθρικῶς μὲ τὸν ἡγούμενον.

—Τὸν Μάϊον ἐγὼ δὲν εἶχα τίποτε μαζὺ του.

Τοῦτο θὰ τὸ ὁμολογήσῃ καὶ ὁ μάρτυς Σεραφεῖμ, ὅτι ὁ Μπούμπουλης ὅταν τοῦ εἶπεν τὴν περὶ γραμματοσήμου σκηνὴν δὲν εἶχε συγχυσθῇ μὲ τὸν ἡγούμενον, θὰ τὸ ἀρνήθῃ δὲ μετὰ δύο λεπτά, δηλαδὴ θὰ ψευστῇ ἀναιδέστατα, διότι εἶναι διάκος καὶ διότι ὀρκίζεται εἰς τὴν ἱερωσύνην του!

Περὶ Θρασυδούλου Βελένδζα εἶπεν ὅτι μίαν φορὰ πέρασε ἀπὸ τὴν μονὴν, καὶ ἄλλη μίᾶ ὁ Ἰωάννης Βελένδζας· ὁ πρῶτος διαβατικός, ὁ δεῦτερος ἐμεινεν ὅλην τὴν νύκταν. Ἀλλὰ κατόπιν εἶπεν ὅτι ἐπέρασε δύο φορές ὁ πρῶτος.

Ἐκ τῶν συνέδρων ὁ κ. Γεράρδος τὸν ἔρωτᾷ, εὐμεθεῖς καὶ αὐτὸς μπόσικοις, ὡς ὅτε ὁ μοναχὸς Μπούμπουλης ἐσπρώχθῃ ὑπὸ τοῦ ἡγουμένου:

—Ὁ Θρασυδούλος Βελένδζας εἶχε μετὰ τοῦ ἡγουμένου ἀθεμίτους σχέσεις;

Καὶ εὐθὺς τὰ ἐγύρισεν, ὑποδοθηδύντος καὶ ὄλου τοῦ δικαστηρίου:

—Δηλαδὴ ὠφελοῦντο ἀθεμίτως;

Διάβουε! Ἀκόμη καὶ τὰ λάθη τῆς γλώσσης, ὅταν πρὸκειται περὶ καλογέρων, λαμβάνουσι μορφήν σκανδαλώδη.

Κάθεται ὁ Μπούμπουλης καὶ ἔρχεται ὁ μάρτυς Σεραφεῖμ, Μεγαλήλ, ἑτῶν σαρανταπέντε, με ὑγροτάτους ὀφθαλ-

μοὺς καὶ φουσιογνωμίαν πλήρη ὑποκρίσεως. Παρουσιάζεται με τὴν ἀπόφασιν νὰ μὴν εἰπῇ τίποτε, καὶ ἐνίοτε θυμόνων ζητεῖ ν' ἀποπάρῃ τὸ Δικαστήριον. Ἐγνώριζον ἀπὸ τῆς ἱστορικῆς δίκης τῶν Ἐπισκοπικῶν ὅτι διὰ τὴν ἀλήθειαν οἱ ἀθλιότεροι μάρτυρες ἦσαν οἱ κληρικοί. Ἀλλὰ δὲν ἐφάνταζομην ὅτι τόσον ὀφθαλμοφανῶς ἐμελλον νὰ ἴδω αὐτὰ τὰ φαρδομάνικα μεταλλεῖα ψεύδους.

Βεβαίον τὸ γεγονὸς ὁ μάρτυς Σεραφεῖμ ὅτι Μπούμπουλης τοῦ εἶπε ὅτι εἶδεν εἰς τὸ κιβώτιον πολλὰ γραμματόσημον.

Ὁ Πρόεδρος. Καὶ τί ἰδέαν ἐσχημάτισες ὅταν σοῦ διηγήθῃ τὸ περιστατικὸν τοῦτο;

Μάρτυς. Μὰ τί ἰδέα νὰ σχηματίσω, οὔτε ἤξευ, α τίποτε.

Πρόεδρος. Δὲν ἐνθυμείσαι ἂν σοῦ εἶπεν ἂν εἶδε πλάκα ἢ πλάκες γραμματοσήμου.

Μάρτυς. Δὲν μ' ἔκαμε καμμίαν ἐντύπωσιν· δὲν ἐπειθόμην. Καμμίαν περιέργειαν δὲν μοῦ ἐκίνησεν. Τί πλάκα καὶ πλάκες.

Πρόεδρος. Μὰ δὲν ἔχετε οὐκ ἐπὶ περιέργειαν;

Μάρτυς. Περιέργειαν ἔχω· ἀλλ' ἐπειδὴ ἤμην εἰς τὴν Χαλκίδα....

Πρόεδρος. Ἐμαθεῖς δηλαδὴ εἰς τὴν Χαλκίδα ὅτι κυκλοφοροῦν κιβδηλα γραμματόσημα καὶ ὄχι ἀπὸ περιέργειαν.

Μάρτυς. Πράγμα ποῦ δὲν εἶδα δὲν μποροῦσα καὶ νὰ τὸ πιστεύσω.

Πρόεδρος. Ἀπὸ σᾶς ἤλπιζα περισσότερας λεπτομερείας, ἔδω ἐμεσολάβησαν αἱ περὶ δυσαρρεσκείας τοῦ Θεοκλή τοῦ Μπούμπουλη μετὰ τοῦ ἡγουμένου ἐρωταποκρίσεις· καὶ ἔδω ὁ μάρτυς Σεραφεῖμ ἐψεύσθη ἀναιδέστατα εἰπὼν τὴν μὲν μίαν φορὰν ὅτι ὁ Μπούμπουλης τοῦ εἶπε περὶ τοῦ γραμματοσήμου δύο ἡμέρας πρὶν δυσαρρεστήθῃ μετὰ τοῦ ἡγουμένου, τὴν δὲ ἄλλην ἀφοῦ δυσαρρεστήθῃ. Τοῦ ψεύδους τοῦτου ἀντελήφθην ἐγὼ ἀκριδέστατα, μετ' ἐμοῦ ὁ πλησίον μου καθήμενος ὑποταμίας Γρηγοράκης καὶ οἱ ἐκ τῶν δικηγόρων τῆς ὑπερασπίσεως, μεθ' ὧν ἦλθον περὶ αὐτοῦ εἰς συνομιλίαν· ἐπίσης καὶ ὁ κ. Βίσαγγελεύς. Μόνον ὁ κ. Πρόεδρος φαίνεται ἢ μὴ ἀντιληφθεὶς ἢ μὴ θελήσας νὰ σύρῃ ψεύστην ἐνώπιον τοῦ ἀκροατηρίου ἓνα ἱερωμένον.

Μετὰ τινὰς ἀκόμα ἀκροβολισμοὺς μετὰ τοῦ διακόνου καὶ τοῦ Μπούμπουλη, ἐνθα ὁ τελευταῖος διηγήθῃ πῶς ὁ ἡγούμενος ἐπανελθὼν εἰς τὴν μονὴν ἐξ Ἀθηνῶν—ἔκαμνε δὲ συχνὰ πυκνὰ ταξείδια εἰς Ἀθήνα—ἀπεδίωξε τὸν Μπούμπουλην ἐκ τῆς μονῆς ἀνευ λόγου καὶ πολλῶ ἀποτόμως, διακόπτεται ἡ συνεδρίασις διὰ τὴν 2αν ὥραν μ. μ. χάριν ἀναφυχῆς, κατὰ τὴν φράσιν τοῦ Προέδρου.

Καλιδάν.

ΠΑΡΑΛΕΙΠΟΜΕΝΑ.

[Ἴδου ὁ διαδότης 17 ἀριθμὸς τῶν χειρογράφων τῆς πρώτης ἐκ Σούρας ἐπιστολῆς, λησμονηθεὶς καὶ μὴ ἀκολουθήσας τοὺς συντρόφους του ἐν τῷ ταχυδρομείῳ. Ἄν δὲν δυσαρρεστῇ τοὺς ἀναγνώστὰς μας, τὸν δημιουργοῦμεν ἐνταῦθα:]

Ὁ εὐεργετικὸς κώδων τοῦ Προέδρου μοῦ στέλλει παρηγόρα τὰ μεταλλικά του κυμάτια, διότι ἐβαρύνθην ἀναμεινών.

Ἀρχεται ἡ πρώτη προσέλευσις τῶν κατηγορουμένων.

Ἐγείνεται ὁ Θρασυδούλος Βελένδζας. Τὸν γνωρίζω.